

Arrest

nr. 180 699 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KUSTERS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiitische moslima afkomstig uit de hoofdstad Bagdad. U woonde in de wijk al-Shaab en u werkte als ingenieur bij het departement wegen van de gemeente al-Sadr. U bent gehuwd met mijnheer S.(...), M.(...) F.(...) A.(...) (CGVS ref. 15/26087, O.V. 8.128.612) en u hebt drie dochters.

U verklaarde dat u samen met uw echtgenoot en kinderen moest vluchten, omdat uw man bedreigd werd. Uw man kreeg problemen omwille van zijn functie als projectverantwoordelijke van een project waarbij hij palmbomen diende aan te planten. In juni 2015 kreeg uw man de opdracht het

ontvangstbewijs te tekenen voor de levering van de palmbomen. De geleverde bomen voldeden echter niet aan de vooraf bepaalde voorwaarden. Daarom weigerde uw man het ontvangstbewijs te tekenen. Uw man sprak erover met zijn departementshoofd, A.(...) R.(...) J.(...) en vertelde hem dat de bomen niet aan de voorwaarden voldeden en hij ze niet kon aanvaarden. Hij antwoordde uw man dat de bomen al besteld waren, dat het niet zoveel uitmaakte en dat hij het ontvangstbewijs moest tekenen omdat het zijn taak was als projectverantwoordelijke. Twee dagen later kreeg uw man telefoon van de algemeen directeur, Ghalib Ahmed Jasim al-Rubaie. Hij ging bij hem langs en hij vroeg uw man waarom hij niet wilde tekenen. Hij droeg uw man ook op om het ontvangstbewijs te tekenen en zei dat het niet uitmaakte dat de bomen niet aan de voorwaarden voldeden en dat niemand dit zou controleren. Thuis gekomen dacht uw man na over de situatie. U merkte dat hij ergens mee zat, maar hij vertelde niet wat er juist aan de hand was. De volgende ochtend op 20 juni 2015, ging uw man langs bij het integriteitscomité van zijn departement om hun akkoord te vragen om te tekenen. Op die manier zou hij ingedekt zijn bij mogelijke problemen. In de vooravond werd uw woning beschoten. De poort, de ramen vooraan en de keuken waren vernield. U bevond zich op dat ogenblik met uw man, kinderen en schoonmoeder achteraan in de woonkamer, waardoor niemand gewond raakte. Kort na de beschieting kreeg uw man een telefoontje. De persoon die hem opbelde zei dat dit gewoon een waarschuwing geweest was en dat uw man naar het integriteitscomité geweest was. Hierdoor begreep uw man dat de beschieting het gevolg was van zijn problemen op het werk. Uw buurman, een kolonel, had gezien dat uw woning beschoten werd door leden van de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH), die banden heeft met de directeur. Jullie besloten onmiddellijk de woning te verlaten. U dook onder bij uw familie, terwijl uw man terecht kon bij zijn broer W.(...). Enkele dagen later kreeg u een telefoontje van een collega die u vertelde dat iemand haar gevraagd had om het adres van uw familie te geven. U belde uw man op om dit te zeggen. Uw man beseftte dat de directeur, al-Rubaie, hem niet met rust zou laten. Jullie besloten dat het beter was om Irak te ontvluchten. Op 1 juli 2015 verliet u samen met uw echtgenoot en kinderen Bagdad. U nam een vlucht naar Erbil. Vanuit Erbil reisde u per bus naar Turkije. U bleef een tweetal maanden in Turkije. Vanuit Turkije reisde u door via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, en Duitsland tot u België bereikte op 21 september 2015. Op 22 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Adamiya op 3 augustus 2010, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te al-Karkh op 27 januari 2007, uw diploma en een aanstellingsbevel van uw job als ingenieur.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als uw echtgenoot S.(...), M.(...) F.(...) A.(...) (CGVS ref. 15/26087, OV 8.128.612), namelijk dat jullie Irak verlieten nadat uw echtgenoot problemen kreeg omwille van zijn werk en jullie woning beschoten werd. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen werd, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot genomen werd, wordt verwezen naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen kreeg omwille van uw werk als landbouwingenieur bij de gemeentediensten van al-Sadr, Bagdad. U werd onder druk gezet om bomen aan te planten die niet voldeden aan de voorwaarden van het project. De prijs per palmboom was vastgesteld op 1000 dollar, terwijl u bomen geleverd kreeg die maximum 400 à 500 dollar per stuk waard waren. Uit uw verklaringen blijkt dat u deze bomen niet wilde aanvaarden, omdat u het niet acceptabel vond dat de bomen niet aan de voorwaarden voldeden. U vreesde dat u aansprakelijk zou gesteld worden, indien het project nadien gecontroleerd werd en dat u zou opdraaien voor de juridische gevolgen.

Er dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent de door u aangehaalde problemen aannemelijk te maken. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt namelijk ondermijnd door een aantal zaken:

Zo zijn er ernstige twijfels gerezen bij uw verklaring dat u tot eind juni 2015 in de Shaab wijk in Bagdad zou verbleven hebben, wat uw vluchtrelaas reeds in ernstige mate in diskrediet brengt. Uw verklaringen

over de situatie in uw wijk tijdens de laatste maanden van uw verblijf konden niet overtuigen. Toen u tijdens het eerste gehoor gevraagd werd naar recente aanslagen in de wijk, ontweek u de vraag en zei u dat het normaal is en dat er dagelijks aanslagen gebeuren (CGVS1, pg 3). Ook toen de vraag nog tweemaal herhaald werd, gaf u geen enkel concreet voorbeeld (CGVS1, pg 3). Tijdens het tweede gehoor kon u een aantal voorbeelden geven van zaken die gebeurd waren, namelijk een moord, een familie die moest vluchten en twee aanslagen. U kon zich niet herinneren wanneer de familie moest vluchten, maar zei dat het lang geleden was, de aanslagen en de moord zouden in 2013 en 2014 gebeurd zijn. Toen u gevraagd werd of er de laatste zes maanden van uw verblijf nog aanslagen waren, bleef u erg vaag en zei u opnieuw dat er dagelijks aanslagen gebeuren en begon u over de aanslagen in 2013 en 2014 (CGVS gehoorverslag 8 augustus 2016, hierna CGVS2, pg 3). Nogmaals naar recente voorbeelden gevraagd, zei u dan dat u het zich niet kon herinneren (CGVS2, pg 3), wat merkwaardig is, gezien u zich wel enkele gebeurtenissen kon herinneren die veel eerder hadden plaatsgevonden. U bleek ook niet op de hoogte van het feit dat in februari 2015 een prominente stammenleider, sheikh al-Janabi, in de Shaab wijk vermoord werd, hoewel er veel ruchtbaarheid aan deze afrekening gegeven werd (CGVS2, pg 3). Verder kon u erg weinig zeggen over de aanwezigheid van AAH in de wijk. U wist enkel dat AAH en Jaysh al Mahdi in de wijk aanwezig waren, dat de meerderheid van AAH was en dat ze zwarte kledij droegen en een lange baard hadden (CGVS2, pg 3 en 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat AAH sterk vertegenwoordigd is in de Shaab wijk in Bagdad en dat zij er controleposten en zelfs het politiekantoor bemannen, waardoor van u verwacht mag worden dat u meer details zou kennen en u zich niet zou beperken tot de stereotiepe beschrijving dat ze zwarte kledij dragen en een lange baard hebben, ook al had u geen persoonlijk contact met hen (CGVS2, pg 4). Het was ook opvallend dat u niet op de hoogte was van het feit dat het uitgaansverbod dat al tien jaar gold in de stad Bagdad, opgeheven werd in februari 2015 (CGVS2, pg 4). Toen u gevraagd werd of er iets veranderde aan het uitgaansverbod, zei u dat het erger en erger werd. U had niets gehoord over een wijziging in de regels over het verlaten van de woning 's nachts (CGVS2, pg 4 en 5), wat gezien het feit dat zowel uw vrouw als uzelf als ingenieur tewerkgesteld waren bij een overheidsdienst, de wenkbrauwen doet fronsen. Gezien al deze vaststellingen kan er getwijfeld worden aan uw verklaringen als zou u tot eind juni 2015 in de Shaab wijk in Bagdad verbleven hebben, waardoor meteen ook de geloofwaardigheid van de problemen die u er zo een tiental dagen voor uw verklaarde vertrek zou hebben gekend en die de rechtstreekse aanleiding vormden tot uw vlucht, op de helling komt te staan.

Naast uw vage verklaringen en gebrekkige kennis, legde u geen recente documenten voor die uw verblijf in Bagdad tot juni 2015 op overtuigende wijze kunnen staven. Uw bewonerskaart zou afgeleverd zijn in 2011, uw huwelijk werd in 2007 afgesloten en uw voedselrantsoenkaart werd afgeleverd in 2013. Verder bleek dat uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs afgeleverd werden in Bagdad na uw verklaarde vertrekdatum uit de stad. Uw verklaring hiervoor was dat uw oude documenten aan vernieuwing toe waren, maar dat u daarvoor geen tijd had. U schakelde een tussenpersoon in om dit te regelen en meldde u op geen enkel ogenblik persoonlijk bij de autoriteiten om nieuwe documenten te verkrijgen (CGVS1, pg 16). Deze documenten kunnen uw verblijf in Bagdad tot juni 2015 dus evenmin aantonen en het feit dat u er op deze manier in slaagde om aan documenten te komen, voor zover het om authentieke documenten zou gaan, toont aan dat de bewijswaarde van Irakese documenten zeer gering is, wat ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegde, bevestigt het vermoeden dat u Bagdad en/of Irak hoogstwaarschijnlijk eerder hebt verlaten dan u aangaf. Uw verklaring voor het ontbreken van uw paspoort was ongeloofwaardig. Uw origineel paspoort dat u in uw tas gestoken had, omdat u schrik had dat het nat zou worden, zou in het water gevallen zijn toen u de zee overstak tussen Turkije en Griekenland en de boot waarin u zich bevond tegen de rotsen botste (CGVS1, pg 7). Gezien de risico's van de overtocht over zee algemeen bekend zijn, kan het niet overtuigen dat u geen voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben om uw paspoort, een zeer belangrijk reis- en identiteitsdocument, niet te verliezen bij deze overtocht, wetende dat u nog de rest van Europa moest doorkruisen alvorens uw bestemming te bereiken. Dit doet dan ook vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om een eerder vertrek uit Bagdad te verbergen voor het CGVS.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd eveneens aangetast doordat uw verklaring over het moment dat u uw echtgenote inlichtte over uw problemen niet overeen kwam met de versie die uw echtgenote gaf. U verklaarde dat u uw vrouw na de beschieting, in de auto, vertelde dat uw directeur verantwoordelijk was voor wat gebeurd was (CGVS2, pg 7). Tijdens de periode van tien dagen dat u onderdook bij uw broer en uw echtgenote bij haar familie verbleef, belde u af en toe met uw echtgenote, maar u vertelde haar niets over uw problemen aan de telefoon. U vreesde namelijk dat het gevaarlijk was omdat iemand de lijnen kon controleren (CGVS2, pg 7). Uw echtgenote verklaarde echter dat zij u opbelde toen zij bij haar familie was en dat u haar toen vertelde over het project en over het feit dat de

directeur AAH op u af gestuurd had (gehoorverslag A.(...), M.(...) F.(...)A.(...), CGVS ref. 15/26087B, 16 juni 2016, pg 7 en 9). Hiermee geconfronteerd had u geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid, die nochtans de kern raakt van uw asielrelaas, en herhaalde u uw versie, namelijk dat u niet met uw echtgenote aan de telefoon gesproken had over het probleem (CGVS2, pg 10). Bovendien is het niet logisch dat u uit angst niet telefonisch over uw problemen zou gesproken hebben met uw echtgenote, terwijl u wel met haar per telefoon besprak dat iemand bij haar op het werk was langs geweest om het adres van haar familie te vragen (CGVS1, pg 10), waarna jullie beslisten om Irak te ontvluchten. Indien u werkelijk vreesde dat uw belagers de telefoon eventueel konden afluisteren, dan houdt het weinig steek dat u via de telefoon de nodige praktische afspraken met uw echtgenote zou maken voor jullie vertrek uit Irak (CGVS1, pg 10)

Uw opvallend gebrek aan interesse in het verdere verloop van uw persoonlijke problemen en de situatie op uw werk, ondermijnde nog verder uw geloofwaardigheid. U kon niet aannemelijk maken dat u nog steeds gezocht zou worden. U hebt op geen enkele wijze geprobeerd om daar concrete informatie over te verkrijgen (CGVS1, pg 15). U kon enkel zeggen dat u zeker bent dat u nog gezocht wordt omdat iemand naar het adres van de familie van uw echtgenote gevraagd had en dat er een prijs op uw hoofd staat, omdat ze geld verloren zijn omdat u niet meewerkte (CGVS1, pg 15). U informeerde nadien niet meer of er nog iets gebeurd was en of er bijvoorbeeld iemand bij uw woning was langsgekomen op zoek naar u (CGVS1, pg 15). Toen u gevraagd werd of u het dan niet belangrijk vond om dat te weten, herhaalde u opnieuw dat u zeker bent dat u gezocht wordt, omdat ze naar het adres van uw echtgenote vroegen (CGVS1, pg 15). U kon ook niets zeggen over hoe het afgelopen was met het project aan de Zayn al Kous straat (CGVS2, pg 9) en u wist evenmin wie uw plaats had ingenomen op het werk (CGVS2, pg 8). U wist ook niet of u officieel ontslagen werd na uw vertrek uit Irak of niet. U verklaarde dat uw werkgever u niet gebeld had en dat u gewoon niet meer teruggekeerd was naar uw werk (CGVS2, pg 8). Het lijkt zeer merkwaardig dat uw werkgever u op geen enkel ogenblik zou gecontacteerd hebben om na te gaan of u nog kwam werken. U verklaarde immers dat u niet ontslagen werd toen u weigerde mee te werken aan de corruptie, omdat ze u nodig hadden en jullie met weinig waren (CGVS2, pg 8). Het enige wat u kon zeggen over de huidige situatie was dat de algemeen directeur al-Rubaie aan de kant geschoven was, vanwege een corruptieschandaal, maar u had dit via de media vernomen (CGVS2, pg 8). U wist niet of dit met uw project te maken had of niet en u wist ook niet wie zijn plaats had ingenomen als algemeen directeur (CGVS2, pg 7), zodat uw stelling dat er niet veel veranderd is op uw werk na zijn vertrek omdat AAH de controle heeft, enkel op een algemene veronderstelling gebaseerd is en niet op concrete indicaties over de nieuwe directeur en zijn eventuele banden met sjitische milities.

Gelet op al deze vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die u kreeg door uw werk en de beschieting van uw woning. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het feit dat u enkele foto's voorlegde van de buitenzijde van een woning met een beschadigde poort en muren, doet niets af aan bovenstaande vaststellingen, aangezien uit deze foto's niet kan opgemaakt worden dat het foto's zouden zijn van uw woning, noch dat de beschadigingen het gevolg zijn van een op u gerichte aanval. De foto van de directeur verandert ook niets aan de vaststellingen omtrent uw asielrelaas. Uw diploma en het aanstellingsbevel als ingenieur geven enkel een indicatie van uw studieachtergrond en uw carrière. Uw identiteitsdocumenten werden hierboven reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden

(EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse

provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS op zich niet betwist dat u afkomstig bent van Bagdad. Er bleek echter wel, zoals hierboven uitvoerig werd besproken, dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u tot eind juni 2015 in Bagdad bent gebleven, gezien uw gebrekkige kennis over recente gebeurtenissen, uw onvermogen om zelf voorbeelden te geven van gebeurtenissen in de loop van de laatste maanden voor uw beweerde vertrekdatum, het ontbreken van documenten die een verblijf tot halverwege 2015 kunnen staven en het feit dat u uw paspoort doelbewust achterhoudt. Hierdoor is het onduidelijk wanneer u dan wel Bagdad verlaten hebt en waar u in de daaropvolgende periode verbleven hebt. Er kan bijgevolg niet uitgesloten worden dat u over een verblijfsalternatief beschikt in een derde land of in een andere regio in uw land van herkomst. Voor zover u niet over een verblijfsalternatief zou beschikken, dient de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zij van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u verklaarde dat uw ouders en uw broer A.(...) na uw vertrek uit Irak het land ook verlaten hebben, omdat zij bedreigd werden. Uw broer A.(...) zou gehuwd zijn met een meisje zonder medeweten van haar familie. Hierop zou dit meisje vermoord zijn. Uw broer A.(...) verblijft in België (CGVS ref. 15/36862). U had geen enkele concrete indicatie dat u zelf gevaar zou kunnen lopen bij een terugkeer naar Irak omwille van dit probleem. U wist niet of u gezocht werd of niet, maar u dacht dat u misschien gevaar kon lopen als ze iemand zoeken van uw familie (CGVS gehoorverslag 16 juni 2016, pg 4). Het gaat hier echter louter om vermoedens van uw kant. Dergelijke vage vermoedens zijn onvoldoende om te kunnen besluiten tot het toekennen van een beschermingsstatus.

De door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Adamiya op 3 augustus 2010, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te al-Karkh op 27 januari 2007, uw diploma en een aanstellingsbevel van uw job als ingenieur, geven enkel een indicatie van uw identiteit, nationaliteit, studies en carrière, en doen niets af aan de vaststellingen die gedaan werden omtrent jullie vluchtrelaas. U legde net zoals uw echtgenoot uw paspoort niet voor en had net zoals uw echtgenoot geen geloofwaardige verklaring voor het ontbreken van uw paspoort, namelijk dat het paspoort in zee gevallen was toen de boot tegen de rotsen botste (CGVS gehoorverslag 16 juni 2016, pg 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, de heer S.M.F.A.. Behalve de door haar echtgenoot ingeroepen motieven voert zij aan dat haar ouders en haar

broer na haar vertrek uit Irak ook het land hebben verlaten, omdat zij bedreigd werden. Verzoekster brengt geen enkele concrete indicatie aan dat zij zelf gevaar zou kunnen lopen bij een terugkeer naar Irak omwille van dit probleem.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 180 698 van 12 januari 2017 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, de heer S.M.F.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenhang met het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet “juncto Conventie van Genève van 27.07.1951 in samenhang gelezen met de schending van artikel 2, 3 en 5 EVRM”.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet juncto artikel 15 richtlijn 2011/95/EU en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen kreeg omwille van uw werk als landbouwingenieur bij de gemeentediensten van al-Sadr, Bagdad. U werd onder druk gezet om bomen aan te planten die niet voldeden aan de voorwaarden van het project. De prijs per palmboom was vastgesteld op 1000 dollar, terwijl u bomen geleverd kreeg die maximum 400 à 500 dollar per stuk waard waren. Uit uw verklaringen blijkt dat u deze bomen niet wilde aanvaarden, omdat u het niet acceptabel vond dat de bomen niet aan de voorwaarden voldeden. U vreesde dat u aansprakelijk zou gesteld worden, indien het project nadien gecontroleerd werd en dat u zou opdraaien voor de juridische gevolgen.

Er dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent de door u aangehaalde problemen aannemelijk te maken. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt namelijk ondermijnd door een aantal zaken:

Zo zijn er ernstige twijfels gerezen bij uw verklaring dat u tot eind juni 2015 in de Shaab wijk in Bagdad zou verbleven hebben, wat uw vluchtrelaas reeds in ernstige mate in diskrediet brengt. Uw verklaringen over de situatie in uw wijk tijdens de laatste maanden van uw verblijf konden niet overtuigen. Toen u tijdens het eerste gehoor gevraagd werd naar recente aanslagen in de wijk, ontweek u de vraag en zei u dat het normaal is en dat er dagelijks aanslagen gebeuren (CGVS1, pg 3). Ook toen de vraag nog tweemaal herhaald werd, gaf u geen enkel concreet voorbeeld (CGVS1, pg 3). Tijdens het tweede gehoor kon u een aantal voorbeelden geven van zaken die gebeurd waren, namelijk een moord, een familie die moest vluchten en twee aanslagen. U kon zich niet herinneren wanneer de familie moest vluchten, maar zei dat het lang geleden was, de aanslagen en de moord zouden in 2013 en 2014 gebeurd zijn. Toen u gevraagd werd of er de laatste zes maanden van uw verblijf nog aanslagen waren, bleef u erg vaag en zei u opnieuw dat er dagelijks aanslagen gebeuren en begon u over de aanslagen in 2013 en 2014 (CGVS gehoorverslag 8 augustus 2016, hierna CGVS2, pg 3). Nogmaals naar recente voorbeelden gevraagd, zei u dan dat u het zich niet kon herinneren (CGVS2, pg 3), wat merkwaardig is, gezien u zich wel enkele gebeurtenissen kon herinneren die veel eerder hadden plaatsgevonden. U bleek ook niet op de hoogte van het feit dat in februari 2015 een prominente stammenleider, sheikh al-Janabi, in de Shaab wijk vermoord werd, hoewel er veel ruchtbaarheid aan deze afrekening gegeven werd (CGVS2, pg 3). Verder kon u erg weinig zeggen over de aanwezigheid van AAH in de wijk. U wist enkel dat AAH en Jaysh al Mahdi in de wijk aanwezig waren, dat de meerderheid van AAH was en dat ze zwarte kledij droegen en een lange baard hadden (CGVS2, pg 3 en 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat AAH sterk vertegenwoordigd is in de Shaab wijk in Bagdad en dat zij er controleposten en zelfs het politiekantoor bemannen, waardoor van u verwacht mag worden dat u meer details zou kennen en u zich niet zou beperken tot de stereotiepe beschrijving dat ze zwarte kledij dragen en een lange baard hebben, ook al had u geen persoonlijk contact met hen (CGVS2, pg 4). Het was ook opvallend dat u niet op de hoogte was van het feit dat het uitgaansverbod dat al tien jaar gold in de stad Bagdad, opgeheven werd in februari 2015 (CGVS2, pg 4). Toen u gevraagd werd of er iets veranderde aan het uitgaansverbod, zei u dat het erger en erger werd. U had niets gehoord over een wijziging in de regels over het verlaten van de woning 's nachts (CGVS2, pg 4 en 5), wat gezien het feit dat zowel uw vrouw als uzelf als ingenieur tewerkgesteld waren bij een overheidsdienst, de wenkbrauwen doet fronsen. Gezien al deze vaststellingen kan er getwijfeld worden aan uw verklaringen als zou u tot eind juni 2015 in de Shaab wijk in Bagdad verbleven hebben, waardoor meteen ook de geloofwaardigheid van de problemen die u er zo een tiental dagen voor uw verklaarde vertrek zou hebben gekend en die de rechtstreekse aanleiding vormden tot uw vlucht, op de helling komt te staan.

Naast uw vage verklaringen en gebrekkige kennis, legde u geen recente documenten voor die uw verblijf in Bagdad tot juni 2015 op overtuigende wijze kunnen staven. Uw bewonerskaart zou afgeleverd zijn in 2011, uw huwelijk werd in 2007 afgesloten en uw voedselrantsoenkaart werd afgeleverd in 2013. Verder bleek dat uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs afgeleverd werden in Bagdad na uw verklaarde vertrekdatum uit de stad. Uw verklaring hiervoor was dat uw oude documenten aan vernieuwing toe waren, maar dat u daarvoor geen tijd had. U schakelde een tussenpersoon in om dit te regelen en meldde u op geen enkel ogenblik persoonlijk bij de autoriteiten om nieuwe documenten te verkrijgen (CGVS1, pg 16). Deze documenten kunnen uw verblijf in Bagdad tot juni 2015 dus evenmin aantonen en het feit dat u er op deze manier in slaagde om aan documenten te komen, voor zover het om authentieke documenten zou gaan, toont aan dat de bewijswaarde van Irakese documenten zeer gering is, wat ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegde, bevestigt het vermoeden dat u Bagdad en/of Irak hoogstwaarschijnlijk eerder hebt verlaten dan u aangaf. Uw verklaring voor het ontbreken van uw paspoort was ongeloofwaardig. Uw origineel paspoort dat u in uw tas gestoken had, omdat u schrik had dat het nat zou worden, zou in het water gevallen zijn toen u de zee overstak tussen Turkije en Griekenland en de boot waarin u zich bevond tegen de rotsen botste (CGVS1, pg 7). Gezien

de risico's van de overtocht over zee algemeen bekend zijn, kan het niet overtuigen dat u geen voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben om uw paspoort, een zeer belangrijk reis- en identiteitsdocument, niet te verliezen bij deze overtocht, wetende dat u nog de rest van Europa moest doorkruisen alvorens uw bestemming te bereiken. Dit doet dan ook vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om een eerder vertrek uit Bagdad te verbergen voor het CGVS.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd eveneens aangetast doordat uw verklaring over het moment dat u uw echtgenote inlichtte over uw problemen niet overeen kwam met de versie die uw echtgenote gaf. U verklaarde dat u uw vrouw na de beschieting, in de auto, vertelde dat uw directeur verantwoordelijk was voor wat gebeurd was (CGVS2, pg 7). Tijdens de periode van tien dagen dat u onderdook bij uw broer en uw echtgenote bij haar familie verbleef, belde u af en toe met uw echtgenote, maar u vertelde haar niets over uw problemen aan de telefoon. U vreesde namelijk dat het gevaarlijk was omdat iemand de lijnen kon controleren (CGVS2, pg 7). Uw echtgenote verklaarde echter dat zij u opbelde toen zij bij haar familie was en dat u haar toen vertelde over het project en over het feit dat de directeur AAH op u af gestuurd had (gehoorverslag A.(...), M.(...) F.(...) A.(...), CGVS ref. 15/26087B, 16 juni 2016, pg 7 en 9). Hiermee geconfronteerd had u geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid, die nochtans de kern raakt van uw asielrelaas, en herhaalde u uw versie, namelijk dat u niet met uw echtgenote aan de telefoon gesproken had over het probleem (CGVS2, pg 10). Bovendien is het niet logisch dat u uit angst niet telefonisch over uw problemen zou gesproken hebben met uw echtgenote, terwijl u wel met haar per telefoon besprak dat iemand bij haar op het werk was langs geweest om het adres van haar familie te vragen (CGVS1, pg 10), waarna jullie beslisten om Irak te ontvluchten. Indien u werkelijk vreesde dat uw belagers de telefoon eventueel konden afluisteren, dan houdt het weinig steek dat u via de telefoon de nodige praktische afspraken met uw echtgenote zou maken voor jullie vertrek uit Irak (CGVS1, pg 10).

Uw opvallend gebrek aan interesse in het verdere verloop van uw persoonlijke problemen en de situatie op uw werk, ondermijnde nog verder uw geloofwaardigheid. U kon niet aannemelijk maken dat u nog steeds gezocht zou worden. U hebt op geen enkele wijze geprobeerd om daar concrete informatie over te verkrijgen (CGVS1, pg 15). U kon enkel zeggen dat u zeker bent dat u nog gezocht wordt omdat iemand naar het adres van de familie van uw echtgenote gevraagd had en dat er een prijs op uw hoofd staat, omdat ze geld verloren zijn omdat u niet meewerkte (CGVS1, pg 15). U informeerde nadien niet meer of er nog iets gebeurd was en of er bijvoorbeeld iemand bij uw woning was langsgekomen op zoek naar u (CGVS1, pg 15). Toen u gevraagd werd of u het dan niet belangrijk vond om dat te weten, herhaalde u opnieuw dat u zeker bent dat u gezocht wordt, omdat ze naar het adres van uw echtgenote vroegen (CGVS1, pg 15). U kon ook niets zeggen over hoe het afgelopen was met het project aan de Zayn al Kous straat (CGVS2, pg 9) en u wist evenmin wie uw plaats had ingenomen op het werk (CGVS2, pg 8). U wist ook niet of u officieel ontslagen werd na uw vertrek uit Irak of niet. U verklaarde dat uw werkgever u niet gebeld had en dat u gewoon niet meer teruggekeerd was naar uw werk (CGVS2, pg 8). Het lijkt zeer merkwaardig dat uw werkgever u op geen enkel ogenblik zou gecontacteerd hebben om na te gaan of u nog kwam werken. U verklaarde immers dat u niet ontslagen werd toen u weigerde mee te werken aan de corruptie, omdat ze u nodig hadden en jullie met weinig waren (CGVS2, pg 8). Het enige wat u kon zeggen over de huidige situatie was dat de algemeen directeur al-Rubaie aan de kant geschoven was, vanwege een corruptieschandaal, maar u had dit via de media vernomen (CGVS2, pg 8). U wist niet of dit met uw project te maken had of niet en u wist ook niet wie zijn plaats had ingenomen als algemeen directeur (CGVS2, pg 7), zodat uw stelling dat er niet veel veranderd is op uw werk na zijn vertrek omdat AAH de controle heeft, enkel op een algemene veronderstelling gebaseerd is en niet op concrete indicaties over de nieuwe directeur en zijn eventuele banden met sjiitische milities.

Gelet op al deze vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die u kreeg door uw werk en de beschieting van uw woning. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het feit dat u enkele foto's voorlegde van de buitenzijde van een woning met een beschadigde poort en muren, doet niets af aan bovenstaande vaststellingen, aangezien uit deze foto's niet kan opgemaakt worden dat het foto's zouden zijn van uw woning, noch dat de beschadigingen het gevolg zijn van een op u gerichte aanval. De foto van de directeur verandert ook niets aan de vaststellingen omtrent uw asielrelaas. Uw diploma en het aanstellingsbevel als ingenieur geven enkel een indicatie van uw studieachtergrond en uw carrière. Uw identiteitsdocumenten werden hierboven reeds besproken.”.

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratieve dossier en worden door de Raad overgenomen.

De enkele bewering dat er in de omgeving waar verzoeker woonachtig was regelmatig aanslagen gepleegd werden, waardoor het volkomen normaal is dat verzoeker één van de vele aanslagen niet voor de geest kan halen overtuigt niet. Aangezien er zich volgens verzoekers eigen verklaringen dermate vele aanslagen plaatsvonden, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker er niet één kan opnoemen.

Waar wordt vastgesteld dat verzoeker niet op de hoogte was van het uitgaansverbod, dat al tien jaar gold in de stad Bagdad, in februari 2015 werd opgegeven, stelt hij de vraag niet goed begrepen te hebben. In het gehoorverslag van 8 augustus 2016 werd het volgende opgetekend:

“Veranderde er iets aan het uitgaansverbod de laatste maanden van uw verblijf in Bagdad? Neen het was hetzelfde, het werd erger en erger, nu werd het nog erger dan vroeger. Ik contacteer mijn ouders soms, om de week of tien dagen, ze zeggen tegen mij dat het slechter en slechter gaat de situatie. En toen u daar nog woonde, bleef het uitgaansverbod toen gelden? Dat de mensen 's nachts moesten binnen blijven? De mensen gingen niet zo vaak 's avonds buiten, weinig mensen gingen 's avonds uit. De mensen gaan niet zo vaak uit 's avonds zoals vroeger, ze gingen ook niet, als ze bijvoorbeeld moesten gaan was het omwille van iets heel dringends, bijvoorbeeld een zieke, dan gingen ze maar naar buiten. Mijn dochter was bv ziek, we moesten haar naar het ziekenhuis brengen, de straten waren allemaal gesloten, we konden eigenlijk niet door, we waren met een ambulance en dan keken ze of het echt een zieke was of niet, anders konden we niet door. Het meeste was om 12u 's nachts tot 5u 's morgens, waren alle wegen afgesloten, niemand mocht op straat. En hoorde u iets op het nieuws, de laatste maanden van uw verblijf, dat er veranderde aan de regels over buiten gaan? Neen. Nu?”.

Aangezien er driemaal uitdrukkelijk naar het uitgaansverbod werd gepolst kan bezwaarlijk geconcludeerd worden dat verzoeker de vraag niet heeft begrepen. Het argument dat hij enkel heeft willen benadrukken dat de situatie in Bagdad de laatste maanden van zijn verblijf nog steeds dermate onveilig was dat er in de praktijk weinig mensen buiten kwamen 's avonds en 's nachts ook al was dit wel toegelaten, vindt geen enkele grond in de door verzoeker afgelegde verklaringen.

Het argument dat zijn echtgenote na de beschieting in shock verkeerde en het aldus volkomen begrijpelijk is dat zij niet meer exact weet wanneer en hoe verzoeker haar precies heeft ingelicht over zijn problemen, is slechts een algemene bewering en dan ook niet bij machte om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen. Overigens doet verzoeker geen afbreuk aan de motivering dat het niet logisch is dat verzoeker uit angst niet telefonisch over zijn problemen zou gesproken hebben met zijn echtgenote, terwijl hij wel met haar per telefoon besprak dat iemand bij haar op het werk was langs geweest om het adres van haar familie te vragen, waarna jullie beslisten om Irak te ontvluchten. Indien verzoeker werkelijk vreesde dat zijn belagers de telefoon eventueel konden af luisteren, dan is het geenszins aannemelijk dat verzoeker via de telefoon de nodige praktische afspraken met zijn echtgenote zou maken voor hun vertrek uit Irak.

Waar verzoeker thans aangeeft dat hij geen verder onderzoek heeft gedaan naar het verdere verloop van zijn situatie omdat hij zichzelf en zijn familie hiermee in een gevaarlijke situatie zou kunnen brengen uit vrees voor de militie AAH, merkt de Raad op dat dit slechts een post factum verklaring is. Verzoeker maakte tijdens het gehoor wanneer uitdrukkelijk gevraagd werd of hij het niet belangrijk vond om de stand van zaken te kennen en te weten of er nog iemand op zoek was naar hem hier geen melding van. Overigens licht hij thans niet concreet toe in welke mate dit voor hemzelf en zijn familie gevaarlijk zou kunnen zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas voorts beknopt uiteenzet en zijn asielrelaas toetst aan de voorwaarden van de Conventie van Genève. Het louter herhalen van zijn verklaringen doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, is het betoog omtrent de bescherming die de autoriteiten kunnen bieden tegen de militie AAH niet relevant.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder middels een aanvullende nota van 21 december 2012 en getiteld "UNHCR Position on Returns to Iraq" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari

2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.7. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar eerdere rechtspraak van de Raad is niet dienstig. In casu ligt immers recentere landeninformatie voor.

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker evenmin de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM.

Verzoeker gaat er in zijn betoog overigens ten onrechte vanuit dat de bestreden beslissing hem ertoe verplicht terug te keren naar Irak. De bestreden beslissing behelst immers geenszins een verwijderingsmaatregel. Ook de Raad doet te dezen, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak over de hoedanigheid van vluchteling en de nood aan subsidiaire bescherming.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF